

כשמעלה ריח].

ב. לא הסריח בשר הקדש מעולם.

ג. לא נראה זבוב בבית המטבחים של עזרה.

ד. לא אירע קרי לכהן גדול ביום הכפורים.

ה. לא נמצא פסול, לא בעומר, ולא בשתי הלחם, ולא בלחם הפנים. שאם יארע פסול בעומר, אין אחר להביא תחתיו, משום שהוא נקצר בליל מוצאי יום טוב, ואין מרבים לקצור אלא כפי השיעור של עשרון מנופה בשלש עשרה נפה. וכן שתי הלחם נאפים מערב יום טוב, ואין אפייתם דוחה יום טוב, ואם יפסלו, לא יאפו אחרים ביום טוב. וכן לחם הפנים נאפה מערב שבת, ואם יפסל, אין חילוף, והשלחן עומד ריקם עד שבת הבאה. [מתחילה היו סבורים, ששלושת הדברים הללו נחשבים שלושה ניסים. אולם מסקנת הגמרא, שהם נחשבים נס אחד, שלא נפסל דבר שאין לו תקנה].

ו. עומדים צפופים ומשתחיים רווחים.

וביאר רב יהודה משמו של רב, נס זה, שכשהיו ישראל עולים לרגל, היו דחוקים בעזרה כל כך, עד שהיו ממלאים את כל עזרת ישראל שבמזרח העזרה, ונמשכים בצדי העזרה לצד מערב, וממלאים כולה משני צדי הבית, ועוד נמשכים מצדו המערבי של הבית, וממלאים אחת עשרה אמה שיש בין אחורי בית הכפורת למערב העזרה, ובכל המקום הזה היו עומדים בצפיפות, כלומר היו דחוקים כל כך זה בזה, עד שמחמת הדוחק היו צפים באויר, שהיו רגליהם ניטלות מהקרקע.

ואף על פי שהיו בצפיפות רבה כל כך, כשהיו צריכים להשתחוות כנגד פתח ההיכל, נעשה להם נס, ונתרחב המקום שממזרח ההיכל, ונכנסו בו כולם, באופן שהיה בין אחד לחבירו ארבע אמות, כדי שלא ישמע איש וידוי של חבירו, ולא יכלם ממנו.

ז. מעולם לא כבו גשמים אש של עצי המערכה.

ח. עשן המערכה, אפילו כל הרוחות שבעולם באות ומנשבות בו, אין מזיזות אותו ממקומו. ובהמשך יתבאר בעזה"י, שאש שירדה מהשמים, לא היה בה עשן כלל, ועשן זה, הוא מאש של הדיוט שהיתה במזבת. עוד מבואר, שאמנם היו הרוחות מזיזות אותו, אבל לא היו מפזרות אותו, שלאותו צד שהיתה הרוח מסיטה אותו, היה עולה ומתמר כעמוד, ואינו מתפזר כדרך שאר עשן.

ט. דברים נבלעים בקרקע העזרה.

רבי שמעיה מקלנבו לימד, ש**שברי כלי חרס** היו נבלעים במקומם בקרקע העזרה,